

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 218/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Zukalová – Advokátska kancelária s. r. o., Černyševského 3761/46, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/6/2024 z 20. augusta 2025 a opravnému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/6/2024 z 8. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje ich zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žiada aj nariadenie dočasného opatrenia spočívajúceho v povinnosti jeho protistrany v civilnom sporovom konaní zdržať sa vymáhania vrátenia náhrad mzdy, ktoré mu už boli 13. novembra 2023 na základe právoplatného rozhodnutia vo veci samej vyplatené.

II.

Skutkové východiská

2. Po tom, keď mu bolo 23. marca 2011 doručené oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru, sťažovateľ 24. marca 2011 zamestnávateľovi oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával z dôvodu, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné, a 20. mája 2011 podal žalobu, o ktorej všeobecné súdy s právoplatnosťou k 22. augustu 2014 medzitýmne rozhodli tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru sťažovateľa je neplatné.

V pokračujúcom konaní, ktorého predmetom bola náhrada mzdy uplatnená za obdobie od 24. marca 2011 do 22. augusta 2014, Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom z 13. novembra 2017 uložil žalovanému zaplatiť sťažovateľovi 131 769,85 eur brutto z titulu náhrady mzdy za celé žalované obdobie, zamietol žalobu v časti uplatneného príslušenstva a zamietol aj vzájomnú žalobu, ktorou sa žalovaný domáhal voči sťažovateľovi určenia skončenia pracovného pomeru u žalovaného k 23. marcu 2012. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 29. októbra 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu v časti náhrady mzdy za obdobie 12 kalendárnych mesiacov a v časti zamietnutia vzájomnej žaloby. Vo zvyšnej časti ho zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. V poradí druhým rozsudkom zo 6. júna 2022 okresný súd uložil žalovanému zaplatiť sťažovateľovi 93 174,13 eur ako náhradu mzdy spolu s príslušenstvom, ktoré priznal za celé žalované obdobie. Na odvolanie žalovaného krajský súd rozsudkom č. k. 8Co/132/2022-1510 z 26. septembra 2023 prvoinštančný rozsudok v časti náhrady mzdy v sume 77 191,44 eur s príslušenstvom potvrdil a vo zvyšnej časti ho zmenil tak, že žalobu zamietol. Krajský súd považoval za dôvodnú námietku žalovaného, že náhradu mzdy možno sťažovateľovi priznať najviac za 36 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. januára 2013. Uvedené pravidlo je v zmysle § 252i Zákonníka práce použiteľné aj na pracovný pomer sťažovateľa, ktorý vznikol pred 1. januárom 2013. Náhradu mzdy tak sťažovateľovi bolo možné priznať len za obdobie do 24. marca 2014, nie až do 22. augusta 2014. Preto žalobu v časti okresným súdom priznanej náhrady mzdy presahujúcej 24. marec 2014 zamietol.

4. Krajský súd sa však stotožnil s prvoinštančným záverom, podľa ktorého okresný súd nebol viazaný právnym názorom skoršieho zrušovacieho rozsudku krajského súdu, a to v dôsledku nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 331/2019 z 19. novembra 2019, podľa názoru ktorého súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť alebo nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce; ústavný súd pri uplatňovaní kategórie dobrých mravov požadoval zohľadnenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru a okolností na strane zamestnávateľa. Preto podľa názoru krajského súdu bola nedôvodnou námietka žalovaného, že sťažovateľ v období, za ktoré žalovaný požadoval náhradu mzdy nepriznať, bol zamestnaný a poberal mzdu.

5. Krajský súd považoval za správny aj záver okresného súdu o výške náhrady mzdy za mesiac v sume 3 216,31 eur. V tejto súvislosti vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že výšku náhrady mzdy určil okresný súd v rozpore s § 134 ods. 2 a 3 Zákonníka práce, pretože pri zisťovaní priemerného zárobku mal vychádzať z pravdepodobného zárobku v zmysle § 134 ods. 3 Zákonníka práce, a nie zo mzdy zúčtovanej sťažovateľovi na výplatu v 4. kalendárnom štvrtroku 2010 v zmysle § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Podľa krajského súdu § 79 ods. 2 Zákonníka práce priznáva zamestnancovi nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku, a to za obdobie odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Uvedené ustanovenie teda upravuje v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnanca jeho nárok na náhradu mzdy výlučne za obdobie, počas ktorého zamestnanec neodpracoval žiadne dni, pretože mu zamestnávateľ neumožnil v práci pokračovať a prácu mu neprideloval, a to vo výške priemerného zárobku zamestnanca, a teda náhrada mzdy určená v tejto

výške z rozhodného obdobia (kalendárny štvrťrok v zmysle § 134 ods. 2 Zákonníka práce) sa vzťahuje na celé uvedené obdobie.

6. Žalovaný podal dovolanie podľa § 420 písm. f) aj podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením z 20. augusta 2025 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu z 26. septembra 2023 v potvrdzujúcom výroku okrem časti týkajúcej sa úrokov z omeškania a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie bolo podľa názoru najvyššieho súdu dôvodné v časti týkajúcej sa výpočtu výšky mesačnej náhrady mzdy. Najvyšší súd vychádzal z tézy, podľa ktorej pri výpočte náhrady mzdy v dôsledku neplatne skončeného pracovného pomeru je vždy potrebné uprednostniť taký spôsob zisťovania priemerného zárobku, ktorý bude v najvyššej možnej miere zodpovedať predpokladanému priemernému zárobku zamestnanca s cieľom nepoškodiť ho, ale ani nezvýhodniť nevhodne zvoleným postupom. Pri výpočte celkovej náhrady mzdy treba vychádzať z doslovného znenia § 134 ods. 2 Zákonníka práce a zistený priemerný/pravdepodobný zárobok použiť pri ustálení výšky náhrady mzdy (iba) za príslušný kalendárny štvrťrok. Nižšie súdy teda mali zisťovať priemerný zárobok sťažovateľa za každé z rozhodujúcich období (t. j. za každý z príslušných kalendárnych štvrťrokov) zvlášť a zistený zárobok používať pri ustálení výšky náhrady mzdy za nasledujúci kalendárny štvrťrok. Bolo tiež potrebné prihliadnuť na to, že sťažovateľ od konca marca 2011 u žalovaného neodpracoval aspoň 21 dní, a preto mal byť na účely § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce za obdobie od 24. marca 2012 do 31. marca 2012 a následne za jednotlivé kalendárne štvrťroky, počnúc 1. aprílom 2012 až do marca 2014, zisťovaný pravdepodobný zárobok (§ 134 ods. 3 Zákonníka práce). Vo zvyšných častiach vyhodnotil najvyšší súd dovolanie žalovaného ako neprípustné.

7. Napadnutým opravným uznesením z 8. októbra 2025 najvyšší súd opravil výrok uznesenia z 20. augusta 2025 tak, že „Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2023 sp. zn. 8Co/132/2022 v potvrdzujúcom výroku okrem časti týkajúcej sa úrokov z omeškania do 22. decembra 2019 z jednotlivých náhrad mzdy za obdobie 12 mesiacov od 24. marca 2011 do 24. marca 2012 a v závislom výroku o trovách konania zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.“. Nesprávnosť pôvodného výroku podľa najvyššieho súdu vyplývala z vymedzenia rozsahu dovolania, z ktorého jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb vyplývalo, že žalovaný rozsudok odvolacieho súdu napadol v jeho potvrdzujúcom výroku okrem časti týkajúcej sa úrokov z omeškania do 22. decembra 2019 z jednotlivých náhrad mzdy za obdobie 12 mesiacov od 24. marca 2011 do 24. marca 2012 a v závislom výroku o trovách konania.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší súd sa bez dostatočného odôvodnenia priklonil k odlišnému postupu pri zisťovaní priemerného zárobku na účel § 79 ods. 2 Zákonníka práce (najvyšší súd odkazuje len na „odbornú právnickú spisbu“, konkrétne na komentár k § 134 Zákonníka práce) v porovnaní s doterajším judikatórnym prístupom. Najvyšší súd v rozpore s textom § 79 ods. 2 Zákonníka práce v rozpore s ustálenou judikatúrou a v rozpore s § 48 ods. 1 CSP vytvoril bez riadneho odôvodnenia a bez ingerencie veľkého senátu úplne novú a prekvapivú metodiku zisťovania priemerného (resp. pravdepodobného) zárobku, a to za každé z rozhodujúcich

období zvlášť; ide o nové výkladové pravidlá k § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré vykazujú znaky zjavnej protiústavnosti.

9. Súd podľa sťažovateľa konštantne potvrdzujú, že priemerný zárobok zistený podľa § 134 Zákonníka práce z jedného rozhodného obdobia (kalendárny štvrtrok predchádzajúci skončeniu pracovného pomeru) sa používa ako fixná veličina pre výpočet náhrady mzdy za celé obdobie, za ktoré zamestnancovi tento nárok patrí. Tento prístup je založený na striktnom jazykovom výklade zákona, ktorý neposkytuje právny základ pre akúkoľvek úpravu raz určenej výšky priemerného zárobku. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/82/2020 z 29. marca 2022 priamo konštatoval, že pri výpočte náhrady mzdy sa vychádza z priemerného zárobku určeného podľa § 134 Zákonníka práce, a potvrdil závery súdov nižších stupňov, ktoré dôvodili, že takto zistená výška priemerného zárobku je platná pre celé posudzované obdobie, a zdôraznili, že náhrada mzdy priznaná z tohto titulu nepodlieha žiadnej valorizácii. Tento princíp je implicitne potvrdený v celom rade ďalších rozhodnutí, v ktorých súdy, hoci riešili primárne iné otázky (napríklad zníženie náhrady mzdy po 12 mesiacoch), bez výnimky aplikovali na výpočet náhrady za celé, často aj viacročné obdobie, jednu a tú istú fixnú sumu priemerného zárobku (sp. zn. 5Cdo/146/2022 z 30. septembra 2022, sp. zn. 7CdoPr/5/2023 z 26. júna 2024, sp. zn. 5Cdo/720/2015 z 28. februára 2017, sp. zn. 5Cdo/75/2020 z 27. januára 2021, sp. zn. 9Cdo/194/2020 z 30. júna 2022, sp. zn. 3Cdo/139/2015 z 19. januára 2017, sp. zn. 6CdoPr/6/2023 z 23. apríla 2024).

10. K napadnutému opravnému uzneseniu sťažovateľ namieta, že ním došlo k zmene rozsahu priznaného plnenia, t. j. k podstatnej zmene výroku pod zámienkou „opravy“. Ide teda už o vecnú zmenu rozhodnutia, resp. o nové právne posúdenie veci. Skutočnosť, že najvyšší súd v dovolacom konaní z pohľadu zisťovania náhrady mzdy posudzoval aj mzdu za obdobie prvých 12 mesiacov (ktorého sa dovolanie žalovaného netýkalo), vyplýva z odôvodnenia v bode 68 uznesenia z 20. augusta 2025, v ktorom najvyšší súd uvádza, že na účely zisťovania priemerného zárobku za obdobie od marca 2012 bolo potrebné prihliadnuť na to, že „žalobca do konca marca 2011 u žalovanej nepracoval aspoň 21 dní...“. Navyše, toto odôvodnenie je v rozpore s argumentáciou najvyššieho súdu uvedenou v tom istom bode 68, podľa ktorej súdy nižších stupňov mali za každý z príslušných kalendárnych štvrtrokov zistiť a zvlášť použiť takto zistenú výšku náhrady mzdy za nasledujúci kalendárny štvrtrok.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd zrušujúce rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní podrobuje ústavnému prieskumu len výnimočne. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady prieskumu len právoplatných rozhodnutí, ktorými sa konanie meritórne končí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa. K preskúmaniu kasačného rozhodnutia potom môže dôjsť len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich súdne konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení

zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 213/2017, III. ÚS 541/2015), ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

12. Dôvody ústavnej sťažnosti (ktorými je ústavný súd viazaný) spočívajú v kritike postupu najvyššieho súdu, ktorý v napadnutom kasačnom uznesení uplatnil odlišný právny názor v porovnaní s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu. Podľa sťažovateľa mal najvyšší súd najprv aktivovať postup podľa § 48 CSP a predložiť vec veľkému senátu. Tým, že tak nepostupoval, porušil sťažovateľove práva. Sťažnostná argumentácia sa vzťahuje na ústavnoprávne požiadavky postupu dovolacieho súdu pri predkladaní veci veľkému senátu, a teda sa týka ústavnosti dovolacieho konania a nemôže byť uplatnená neskôr v následnom konaní. Nesprávny procesný postup dovolacieho súdu pri (ne)uplatnení § 48 ods. 1 CSP (predloženie veci veľkému senátu) majúci charakter arbitrárnosti môže v kontexte všeobecne ponímanej spravodlivosti v konaní ako celku znamenať aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 332/2018, IV. ÚS 273/2021, IV. ÚS 610/2023). Uvedené obdobne platí aj vo vzťahu k napadnutému opravnému uzneseniu, ktoré podľa sťažovateľa prinieslo vecnú zmenu opravovaného uznesenia. Kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu spolu s jeho opravným uznesením je preto s prihliadnutím na nosnú argumentáciu sťažovateľa spôsobilé byť predmetom ústavného prieskumu.

13. Povinnosť senátu najvyššieho súdu postúpiť vec veľkému senátu vyplýva priamo z § 48 ods. 1 CSP. Túto povinnosť má senát vždy, ak pri svojom rozhodovaní dospeje k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru už vyjadreného v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu. Predloženie veci na rozhodnutie veľkému senátu teda nezávisí od voľnej úvahy senátu najvyššieho súdu.

14. Ustanovenie § 48 CSP dopadá na prípady, v ktorých trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že je dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (stanovísk alebo rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) alebo na zmenu právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu, alebo na odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu. Pokiaľ trojčlenný senát dospeje k záveru, že tieto dôvody nie sú dané, vec nepostúpi veľkému senátu najvyššieho súdu (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/174/2016 z 10. novembra 2016 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2017 pod č. 17). Ústavný súd v tejto súvislosti vyslovil, že za situácie, keď senát najvyššieho súdu dospeje k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, pričom v danej právnej otázke neexistuje stanovisko veľkého senátu, ale ani publikované stanovisko senátu, je jeho zákonnou povinnosťou postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu (II. ÚS 332/2018).

15. Žalovaný v dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia otázky zisťovania sumy priemerného zárobku. Súd podľa neho v konaní nesprávne použili priemerný zárobok sťažovateľa zistený k 1. januáru 2011 aj po uplynutí zákonom ustanoveného obdobia (štvrtroka). Právna otázka zisťovania sumy priemerného zárobku na účely

§ 79 ods. 1 Zákonníka práce podľa dovolateľa dosiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

16. Aby mohol ústavný súd posúdiť, či najvyšší súd porušil označené práva sťažovateľa, musel predovšetkým preskúmať, či v posudzovanej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu § 48 ods. 1 CSP. V tomto kontexte je kľúčové, či vo vzťahu k dovolateľom nastolenému právnomu problému existovala ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej sa najvyšší súd napadnutým kasačným rozhodnutím mal odkloniť. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odkázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, preto sa ústavný súd zameril na identifikáciu ich nosných dôvodov.

17. Rozhodnutím sp. zn. 6Cdo/82/2020 z 29. marca 2022 najvyšší súd odmietol dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzovala výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, namietajúc nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozsudku, z čoho vyplýva, že najvyšší súd v dovolacom konaní neposudzoval žiadne právne otázky. Vo veci sp. zn. 5Cdo/146/2022 dovolací súd dovolanie zamietol, keď nezistil vady zmätočnosti vyplývajúce z § 420 písm. f) CSP (nedostatočné odôvodnenie a vady v procese dokazovania). Aj vo veci sp. zn. 7CdoPr/5/2023 bolo dovolanie namietajúce vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuté, pričom medzi stranami spornou bola len otázka moderácie náhrady mzdy (nad rozsah 12 mesiacov) podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Vo veciach sp. zn. 5Cdo/720/2015 a sp. zn. 3Cdo/139/2015 boli dovolania odmietnuté bez uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu námietky nesprávneho právneho posúdenia. Uznesením sp. zn. 5Cdo/75/2020 z 27. januára 2021 dovolací súd ako nedôvodné zamietol dovolanie namietajúce nesprávne právne posúdenie veci [dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP] spočívajúce v aplikácii nesprávneho právneho predpisu (§ 79 ods. 2 Zákonníka práce o práve súdu moderovať náhradu mzdy). Vo veci sp. zn. 9Cdo/194/2020 dovolateľ v rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia nesformuloval právnu otázku, ktorú bolo v konaní potrebné riešiť, čo viedlo k odmietnutiu jeho dovolania bez skúmania vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Vo veci sp. zn. 6CdoPr/6/2023 dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci opäť nastolil problém zníženia, resp. nepriznania náhrady podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

18. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutia, ktoré sťažovateľ považuje za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v ním nastolenej právnej otázke, síce s otázkou náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru úzko súvisia, ale ako ťažiskovou sa v konečnom dôsledku nezaoberajú (a už vôbec nie meritórne) otázkou, či výpočet priemernej mesačnej náhrady mzdy sa má pre celé obdobie priznávanej náhrady odvíjať zo štvrtroka, ktorý predchádza neplatnému skončeniu pracovného pomeru (ako rozhodujúcej právnej skutočnosti), alebo či je potrebné každý štvrtrok nahradzovaného obdobia posudzovať samostatne. Samotný sťažovateľ v sťažnostnej argumentácii naznačuje, že najvyšší súd sa v týchto skorších veciach zaoberal v skutočnosti odlišným právnym problémom. To, že pritom akosi automaticky akceptoval výpočet mesačnej náhrady mzdy v rovnakej sume za celé nahrádzané obdobie uskutočnený súdmi nižšej inštancie, je vo vzťahu k sťažovateľovej argumentácii irelevantné. Najvyšší súd ako súd dovolací taktiež musí rešpektovať viazanosť dovolacími dôvodmi, čiže ak v týchto označených veciach dovolatelia nenastolili problém, ktorý teraz ťaží sťažovateľa, potom nemožno tieto skoršie rozhodnutia v porovnaní s ústavnou sťažnosťou napadnutým kasačným rozhodnutím vnímať ako odlišné spôsobom relevantným pre postup podľa § 48 ods. 1 CSP.

19. Ústavný súd tak hodnotí, že najvyšší súd vo veci sťažovateľa dospel k právnenému názoru, ktorý nepredstavuje judikatúrny odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Preto ak senát najvyššieho súdu nepostúpil vec podľa § 48 ods. 1 CSP na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu, neporušil tým označené práva sťažovateľa. Sťažovateľova námietka je preto nedôvodná.

20. Vo vzťahu k napadnutému opravnému uzneseniu sťažovateľ namietal, že ním došlo k zmene rozsahu priznaného plnenia. Pri pohľade na rozhodnutie o dovolaní ako celku (teda v jednote výroku a odôvodnenia) je zrejmé, že nejde o vecnú zmenu. Novoformulovaný výrok nijak neodporuje koncepcii opravovaného uznesenia, čo sa týka jeho dôvodov, teda dôvody uvedené v opravovanom uznesení plne obstoja aj po vykonanej oprave.

21. Uvedená námietka neobstojí tiež z dôvodu, že sťažovateľ (ktorý dovolanie nepodal) podaním ústavnej sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť so zrušením odvolacieho rozhodnutia, ktorým mu bol priznaný aj úrok z omeškania z náhrady mzdy za obdobie prvých dvanástich mesiacov (od 24. marca 2011 do 23. marca 2012). Keďže táto náhrada bola právoplatne priznaná už prvým rozsudkom okresného súdu z 13. novembra 2017 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, nemohla byť predmetom dovolacieho konania, čo vyplýva aj z bodu 65 poslednej vety a z bodu 68 napadnutého kasačného rozhodnutia. Najvyšší súd, vychádzajúc z rozsahu podaného dovolania, opravil zrušujúci výrok svojho uznesenia tak, že tento sa v časti úrokov z omeškania netýka práve úrokov z priznanej náhrady za obdobie prvých 12 mesiacov. Odvolacie rozhodnutie priznávajúce sťažovateľovi úrok z omeškania v tejto časti je preto právoplatné, z čoho vyplýva, že opravným uznesením nedošlo k vecnej zmene v rozsahu práv priznaných sťažovateľovi rozhodnutím odvolacieho súdu. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým opravným uznesením a obsahom sťažovateľových práv, ktorých porušenie namieta, absentuje relevantná súvislosť.

22. Ústavný súd teda nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali využitie jeho právomoci zasiahnuť do ešte neskončeného konania. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutým uznesením najvyššieho súdu v znení jeho opravného uznesenia neznamenalo v okolnostiach posudzovanej veci porušenie označených práv sťažovateľa, ústavnú sťažnosť odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci) a osobitne rozhodovať o návrhu na nariadenie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu